

XXXIV.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Forkortelse af visse processuelle Frister m. m.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 14de Marts 1890.)

Udvalget slutter sig ganske til den til Grund for Lovforslaget liggende Anskuelse, at flere af de nugældende Fristbestemmelser i civile Retsfager ere urimelig lange, og at der kan være Grund til i den Henseende at gjøre Forandring uden at afvente den forestaaende omfattende Reform af Retspleien. De Ændringer, som foreslaaes i det foreliggende Lovudkast, synes Udvalget ligeledes i det Hele hensigtsmæssige; dog finder man nogen Betænknelighed ved ogsaa for Appel til Høiesteret at indskrænke Fristen til 4 Maaneder, idet en saadan Tidsfrist dog maatte stundom kunde blive vel knap, naar Hensyn tages til de Overveielser og Forhandlinger med jævnlig stærkt optagne Høiesteretsfagsførere samt deraf flydende hyderligere Underfølgelser, hvorom der let kan blive Spørgsmaal, inden Bestemmelse tages om Indbringelse af en Sag for Landets øverste Domstol. Ogsaa forekommer det Udvalget, at den Frist af 14 Dage, der foreslaaes i Udcastets § 7, sidste Stykke til paany at indanke en afvist Sag efter Appelfristens Udløb, turde være vel kort.

Derimod finder Udvalget, at det maa anbefales i Stedet for den flere Steder i Udcastet forekommende Henvisning til de gjældende Regler, til hvilke det Foreslaaede slutter sig som et Supplement, i selve den nye Lov, saavidt saadant uden stor Vidtløftighed lader sig gjøre, at optage, hvad der efter de gjorte Forandringer bliver gjældende Regel paa det paagjældende Omraade. I Forbindelse hermed staar det, at man har troet, at det vilde være hensigtsmæssigt paa enkelte Punkter at foretage mindre Ændringer i de særegne Regler, som nu gjælde for visse Retter eller visse Sager, tildeels med det Maal for Øie at tilveiebringe større Simpelhed og Overensstemmelse med de almindelige Regler.

Foraauidt Lovudcastet i § 3, uden iøvrigt at komme nærmere ind paa Reglerne om Stævningers Forkyndelse — bortset fra, hvad der i Paragrafens 1ste Stykke bestemmes om offentlig Forkyndelse igjennem Aviserne — i det sidste Stykke foreslaar, at Forkyndelse for Indstævnte personlig altid skal anses for gyldig, selv om den ikke er